

АРХІТЕКТУРА БУДІВНИЦТВО

Виходить
з 1962 р.
№ 3-4
(1314-1315)
Березень
2007 рік

Студентські конкурси

У заході взяли участь Президент Української академії архітектури В. Штолько, проректор з наукової роботи університету, д.т.н., професор П.П. Лізунов, професор К.І. Проценко (Академія будівництва України), представник міської адміністрації Києва Ю.І. Казмирук, Голова Солом'янської в м. Києві райадміністрації І.П. Сидоров. Ну й головні організатори конкурсу: генеральний директор ТОВ "Кнауф Гіпс Київ" О.М. Гавриш та декан архітектурного факультету КНУБА О.В. Кащенко.

Мета цього конкурсу – стимулювати інтерес студентів до перспективних технологій внутрішнього оздоблення приміщень з використанням сухих систем будівництва, демонстрація можливостей гіпсокартону європейської якості у створенні різноманітних архітектурних форм, навчити студентів самотійно вирішувати творчі завдання на конкурсних основах, – сказав у вступному слові декан архітектурного, проф. О.В. Кащенко. На конкурс з часу його оголошення було представлено 50 проектів з України: Київ (КНУБА), Львів ("Львівська Політехніка"), Марокко (до речі, випускник КНУБА) та США (Herrington College of Design (Chicago)), у яких взяли участь 52 особи та ін. Координатором конкурсу з боку КНУБА був доцент кафедри дизайну архітектурного середовища С.І. Шемседінов.

Застосування гіпсокартону відкриває перед архітекторами та дизайнерами найширші можливості у створенні архітектурного середовища та оформленні інтер'єрів. Щоб переконатися в цьому достатньо було поглянути на стіни навчального корпусу архітектурного факультету, де представлено проекти учасників конкурсу.

Як з'явилася ідея конкурсу, хто її автор? – було перше запитання на прес-конференції. "Ідея виникла не випадково, – говорить О.В. Кащенко. Своєго часу архітектурний факультет нашого університету разом з кількома іншими факультетами розробив концепцію поєднання фундаментальної архітектурної освіти зі знанням сучасної технології, матеріалів і конструкцій. Проведення таких конкурсів органічно впливає із системи нашої освіти, і саме тому важко назвати автором якусь одну особу".

Застосування гіпсокартону було однією з умов конкурсу? – було наступне запитання. На нього відповів один із організаторів генеральний директор ТОВ "Кнауф Гіпс Київ" О.М. Гавриш: "У даному випадку конкурс є справді цільовим. Ідея фірма має давні творчі стосунки з Київським університетом будівництва і архітектури – ми й погодили перспективні напрями співпраці. Представники фірми читали спочатку студентам лекції, а молоді проходила практику у нас на фірмі, де здобувала досвід роботи зі зразками нових європейських матеріалів". – Конкурс буде традиційним чи збережеться його гіпсокартонна специфіка? – О.М. Гавриш: "Гадаю, що так. Подивіться, зараз у студентів – надлишок інформації, вони намагаються охопити все, продемонструвавши всі технологічні аспекти і свої знання про матеріал. Якщо ж проводити конкурс регулярно, то й рішення у нас будуть лаконічніші, раціональніші й вишточченіші. Отже ідея, яка вже заявлена, треба розвивати, підтримувати...".

Хто спонсорує конкурс? Декан О.В. Кащенко: "Конкурс – спільний, а отже, витрати матеріальні й інтелектуальні несуть обидва організатори – ТОВ "Кнауф Гіпс Київ" та КНУБА. Але каталіза-

тором проекту, безумовно, є фірма Кнауф. Саме вона спонукала до проведення конкурсу, оскільки володіє сучасними матеріалами і технологіями. Вона надала студентам інформацію про всі матеріали та їх фізичні можливості, завдання також сформували фахівці фірми. Ми ж їх адаптували для студентів, роблячи аспект на факторі формоутворення. Наприклад, проєкти повинні були створити інтер'єр, максимально демонструючи, як можна застосувати гіпсокартон у випадках, коли традиційно це вважається неможливим...". На прес-конференції лунали ще багато цікавих запитань.

Насамкінець, не змогли не сказати свого слова до студентів представники міської та районної держадміністрації Києва. Так, Ю.І. Казмирук наголосив, що віддача від роботи молодих спеціалістів буде ще більшою, коли вони матимуть замовлення від міста, адже нині завершується будівництво району Позняки – 3, на черзі реконструкція Соцмістечка та ін. Всі ці ідеї можуть мати застосування в сучасному будівництві нашого міста. Його підтримав Голова Солом'янської в м. Києві райдержадміністрації І.П. Сидоров, звернувши увагу

майбутніх фахівців-архітекторів на величезну кількість новобудов та реконструкцій в нашому Солом'янському районі.

Нарешті настає час оголошення результатів конкурсу студентських проєктів "Інтер'єр майбутнього". Для переможців конкурсу встановлено премії – одну першу, дві другі, три треті і п'ять заохочувальних у номінаціях: композиційне рішення, органічність, оригінальність, колористичне рішення, сучасність, національні традиції, конструктивна доцільність. Було визначено переможця і в номінації "Студентський вибір".

Першу премію – 2500 грн. – отримала Ганна Якубовська, студентка II курсу КНУБА. Другі премії (800 грн.) отримали три студенти: Олег Білоцерквеч (VI курс), Олександр Шадира, Юрій Король (студенти V курсу). Треті премії (500 грн.) дісталися: І. Літнік (IV курс), С. Мусієнко (II курс), Г. Бондар, Н. Кожемяченко, О. Коваль, студентам II курсу. Заохочувальні премії (200 грн.) отримали студенти: М. Повстаня (VI курс), М. Борисенко, Г. Макарчук, студенти II курсу, А. Проценко (VI курс), І. Бурчяня (студентка III курсу Київського національного університету культури і мистецтва). Премії в номінаціях отримали львів'яни – Б. Поросюк та М. Вендзілович, студенти КНУБА: Г. Бондар, А. Баньковська, Т. Бурчина, К. Кашук. Крім того, фірма "Агрома" за інтер'єри, які сподобалися, нагородила учасників подарунками – наборами аксесуарів для ванної кімнати.

ІНТЕР'ЄР

15 ЛЮТОГО В НАВЧАЛЬНОМУ КОРПУСІ АРХІТЕКТУРНОГО ФАКУЛЬТЕТУ КИЇВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ ВІДБУЛАСЯ УРОЧИСТА ЦЕРЕМОНІЯ ТА ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ З НАГОДИ ПІДБИТТЯ ПІДСУМКІВ ПЕРШОГО МІЖНАРОДНОГО КОНКУРСУ СТУДЕНТСЬКИХ ПРОЄКТІВ "ІНТЕР'ЄР МАЙБУТНЬОГО". ОРГАНІЗАТОРАМИ КОНКУРСУ Є КНУБА ТА ТОВ "КНАУФ ГІПС КИЇВ".

МАЙБУТНЬОГО

ФОТОРЕПОРТАЖ З КОНКУРСУ

Декан архітектурного факультету О.В. Кащенко

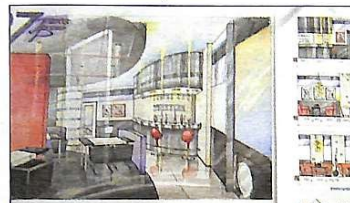

Президія конкурсу

Перша премія – у Ганни Якубовської

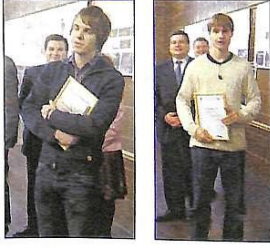
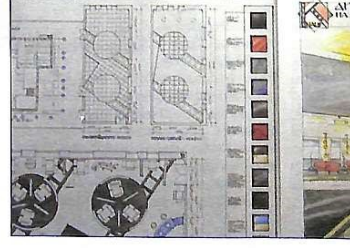
Проект інтер'єру, виконаний володаркою 1-ї премії Г. Якубовською

Олег Білоцерквеч – володар 2-ї премії

Друга премія дісталася також О. Шадири та Ю. Королю

І. Герасенкова

Конкурс

ЗМАГАЮТЬСЯ ЗНАВЦІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Започаткований 2000 року канадійцем українського походження, цього року конкурс ім. П. Яценка проводиться МОН України спільно з Лігою українських меценатів та громадськими організаціями за підтримки Міністерства культури і туризму України – уперше без коштів Фондації Петра Яценка. Конкурс має на меті утвердження державного статусу української мови, підвищення її престижу серед молоді, популяризацію мови в суспільстві, виховання поваги до культури і традицій українського народу. Проводиться у чотири етапи. До участі запрошують школярів з України (3-11 класи) й української діаспори та студентів. Конкурсанти виконують письмові завдання з української мови на визначення грамотності та роботи на розкриття творчих здібностей.

Підсумки загальнонаціонального етапу конкурсу будуть підбиті у травні цього року. Тоді ж відбудеться і нагородження переможців VII Міжнародного конкурсу з української мови ім. П. Яценка. Йх відзначать дипломами I, II, III ступенів, преміями грошима та цінними подарунками.

Наш університет на чолі з кафедрою українознавства бере участь в цьому конкурсі вже восьме. Цього року учасниця конкурсу, студентка групи МО-11 Валерія Андрущенко посіла Перше місце у II-му (міському) етапі VII Міжнародного конкурсу з української мови ім. П. Яценка серед студентів. Нині йдуть консультації з підготовки до третього етапу конкурсу, які проводить доцент кафедри українознавства М.І. Сметанська. (Інтерв'ю з В. Андрущенко на стор. 3).

Н. Середняк, студент

Таємниці творчості

"ХОЧУ У ВАС ПРАЦЮВАТИ"

Приємно було бачити щирий характер дівчини, що, до речі, особливо відчувалося в її дописах, вона прагнула надати всім, кому може, поради чи допомогу.

Це були слова Тетянки Грудинської, нинішньої п'ятикурсниці, старости 57-ї групи ПЦБ, коли вона вперше переступила поріг редакції А+Б.

ської опіки, заселилися до гуртожитків і передбачають радість самостійного життя, щоб незалежність не затьмарювалася побутовими проблемами та непорозуміннями", писала дівчина в матеріалі "Як вижити в гуртожитку?"

Через газету ТГрудинська розповідала молоді багато цікавого: їй вдавалися опитування студентів і викладачів на різні теми; від суспільної до побутової. Цікавим був матеріал "Україна очима студентів", в якому студорк прагнула дізнатися, якою є Україна теперішня, що для людей означає вираз "Авторитет України", яким є місце нашої Вітчизни в слов'янському і світовому контексті.

оспікувати незалежність: вона залишилася здобутком минулого, а нам треба думати про завтрашній день". Так само серйозним було ставлення дівчини й до інших питань, якими вона займалася в газеті. Вони писала й нариси про учасників бойових дій нашого КНУБА, і про спортивні новини. Як відомо, ті, хто працює у студентській багатотиражці, навчається писати взагалі й на різні теми. Отже, багато чого навчається.

Мені дуже приємно розповідати про Тетяну Грудинську, нашого студорка, і особливо напередодні 45-річчя самої газети. Свою активну працю, дипломи вона зробила гарний внесок в історію нашого 75-літнього навчального закладу, історію студентства ХХІ століття. Була премійована До дня свободи преси, її цитують і знають в КНУБА! Дякуємо тобі Тетяно, наш мильний студорко!

І. Герашенкова, редактор газети

Напередодні 45-х роковин

ТРАДИЦІЯ СТУДЕНТСЬКОЇ ПРЕСИ

7 травня 2007 року виповнюється 45 років від дня виходу у світ першого номеру газети "За будівельні кадри" (нині "Архітектура і Будівництво").

Ця розповідь про історію нашого видання періоду 1962 - 2007 років.

В минулому числі газети ми розповідали про невідомий широкому загалу період 30-х років. Тоді багатотиражка нашого університету називалася "Пролетарські кадри".

СРСР нагороджено багато студентів КІБІ. Студент А.Дронт - ордененом "Знак Пошани", студенти А. Катюшенко та Б. Солдатенко - медаллю "За трудову доблесть" та ін.

Вже понад 30 років працює в друкованому органі КНУБА І.І. Герашенкова, а 12 літ його очолює. Кожний номер газети готується зусиллями студентських кореспондентів та професіонала-журналіста.

Видатні вчені КНУБА

ПРОФЕСОР АРХІТЕКТУРИ

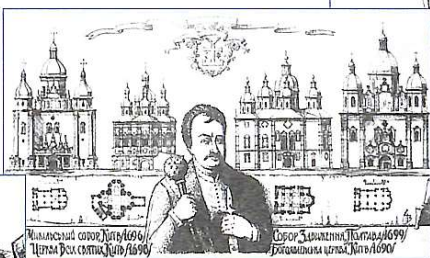
Віктор Васильович Чепелик... Талановита й обдарована особистість. Професор кафедри основ архітектури і архітектурного планування Київського національного університету будівництва і архітектури, один із найвидатніших вчених архітектурного факультету. 14 березня 2007 року йому виповнилося б 80 років.

Рис. В. Малиновського

ній архітектурі, її теорії та історії. Його наукові та навчально-методичні праці з історії української архітектури друкувалися у часописах "Народна творчість та етнографія", "Архітектура України", "Тижневиках "Освіта", "Родослав", "Визвольний рух" та ін.

Протягом сорока років працював він в нашому університеті. Його трохи згорблену постать годинами можна було бачити на кафедрі, в коридорах, аудиторіях. Автор 185 наукових праць з загальної історії української та всеукраїнської архітектури, українського народного зодчества...

Рисунки професора В. Чепелика

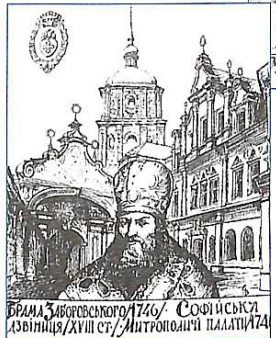
позиціями в українській архітектурі. Здібності до наукового аналізу і систематизації результатів досліджень проявилися, коли за його ініціативою був заснований студентський "Архітектурний журнал", де він став редактором.

Протягом літ від аспіранта до професора відав Віктор Васильович свої виклопачені знання в кількох галузях молодому поколінню та колегам. Він був завжди готовий поділитися цим своїм скарбом. Можна було пізно увечері зустріти його біля корпусу розмовляючим з кимось з студентів протягом вже 3-х годин...

Долія його складала так: народився в Києві у звичайній родині з давніми художньо-ремісничими традиціями. Після війни навчався в Київському технікумі цивільного будівництва на архітектурному відділенні. І вже тоді здібного й обдарованого юнця поважали однокласники й, навіть, педагоги.

но матеріалу професор робив сам. "Зустріч двох геніїв" - так назвав свою статтю до 150-ліття Миколи Віталійовича Лисенка, великого національного композитора, професор В.В. Чепелик, у якій він додав до образу музиканта кілька добрих штрихів до квітучого портрету - про еднання із іншими видатними митцями нашого народу.

Підготовлено газетою за опублікованими матеріалами

Писати про нього можна дуже багато. Та справжній людський геній не вимагає офіційного визнання і винагород, він з'являється на вершині пошани і любові його учнів, колег, послідовників. Талант професора В.В.Чепелика в поєднанні з незвичайною працездатністю, людяністю, незвичайною скромністю завжди викликає повагу, захоплення, оточення. На лекціях Віктора Васильовича було завжди ясно. Тому що він був Педагог від Бога, Вчитель з великої літери.

Долія його складала так: народився в Києві у звичайній родині з давніми художньо-ремісничими традиціями. Після війни навчався в Київському технікумі цивільного будівництва на архітектурному відділенні. І вже тоді здібного й обдарованого юнця поважали однокласники й, навіть, педагоги.

газети, першкурсника Тараса Тарасюка, випускницю Катю Гречин, яка також не забуває рідну А+Б.

Отже, скільки цікавої інформації дає нам кожне число багатотиражної газети. Цілий літопис життя нашого КІБІ, КДУБА, КНУБА - такі назви протягом 45 років носив наш навчальний заклад.

Матеріал підготував І. Савченко, студент КНУБА, студорк газети

Кінострічка

ТАРАС ШЕВЧЕНКО І КІНО

Малюнок художника
Є. Лисенка

Першим в українському кіно фільм про Великого Кобзаря називався просто – "Тарас Шевченко". Створили його на Одеській кінофабриці протягом 1925 – 1926 років режисер Петро Чардинін і художник Василь Кричевський. Фільм розповідав про все життя Шевченка, якого зіграв Америкос Бучма. Фільм мав успіх: журнал "Кіно" мисав, що він став найбільш касовим в Україні, мало того, його подивилися українці за кордоном.

До постаті Шевченка українське кіно повернується тільки через 25 років, коли один з найавторитетніших кінематографістів того часу Ігор Савченко поставив фільм під такою ж назвою. Савченко інтерпретував Шевченка як сильну і незламну особистість. Бути Шевченком на екрані відмовив молодому Сергію Бондарчуку. За голову роль у фільмі Бондарчук отримав премію на Міжнародному кінофестивалі в Карлових Варах.

150-річчя Шевченка відзначалося масштабно. Сприяла тому хрещовська "відлига". Володимир Денисенко, який був учнем Довженка, разом із Дмитром Павличком написав сценарій фільму "Сон" – один із найкращих в усій українській кінодраматургії. У фільмі показано першу половину життя Шевченка: кріпацтво, вилуч з неволі, навчання в Академії мистецтв у Петербурзі, поїздка в Україну й арешт. Автори ставили перед собою кілька завдань: насамперед – зняти з Шевченка "бронзовий глянець", показати його як людину з живими почуттями, виявити джерела поетового таланту, виразити сучасне бачення і розуміння його. На роль Шевченка було затверджено актора Миколу Губенку. Почалися зйомки. Та вже на другий чи на третій день Денисенко з Губенком посварилися, і актор покинув групу. Тоді на роль затвердили Івана Миколайчука.

Молодий Тарас, зіграний Миколайчуком, став особливішим непокори, бунту проти державної системи, яка пригнічувала особистість. На зустрічі з глядачами фільму Іван Миколайчук сказав: "Для мене грати роль Шевченка, яким я захоплювався ще в школі, була і честь велика, і відповідальність. Це я добре розумів від самого початку. Коли під час зйомок входив в його образ, мене ні на секунду не полишала думка, що я гратиму раба, який мріє про жаду, вистраждану волю. І не лише для себе, а для усього нашого нездоленого й уярмленого народу".

Було це два дуже цікаві задами, котрі в часи застою партійні бонзи не дозволили втілити. Це задум фільму "Марія" за поемою Шевченка, який виношував Сергій Параджанов, другий – задум Романа Балаяна, котрий мав намір передати психічний стан Шевченка – невільника, якому монарх дає помилування, але на офіційне звільнення Поет чекає ще цілих три місяці.

1990 року виник задум створити багатосерійний фільм для школярів, у якому, поєднавши ігрове і просвітницьке кіно, було б показано весь життєвий шлях Шевченка. Сценарій написала група письменників: Іван Дзюба, Іван Драч, Павло Мовчан, Борис Олійник. За його реалізацію взявся режисер Станіслав Клименко. Але, на жаль, фільм "Тарас Шевченко. Заповіт" мистецкою подією не став. Зняв режисер 9 серій і на основі трьох останніх на замовлення приватної студії 1999 року в техніці відео змонтував ігровий фільм про знамениті три літа і взаємини Тараса Шевченка з Барварою Репліною "Поет і княгиня".

Наше кіно, на думку київського мистецтвознавця Париса Брюховецької, ще не прочитало повністю Шевченка – ані як особистості, ані його творчості. Отже, чекаємо появи талановитого екранного інтерпретатора.

Підготувала Н. Середняк, студкор газети

"Кажуть, що чоловіча логіка – залізна логіка, а жіноча все своє життя будує на інтуїції. Але насправді досі, попри величезну кількість досліджень, учені не дійшли жодної певної думки. Та під час цих досліджень з'ясували, що між пікулами мозку є така частина, як мозолисте тіло, що відповідає за перехід від логіки до інтуїції, і якраз розміром мозолистого тіла в жінок більший, ніж у чоловіків. Можливо, з цим і пов'язано, що жінки більш адаптовані, що їм легше переходить від одного виду діяльності до іншого. Чоловікам такі переходи вдаються доволі важко", – говорить Олена Прихода. "Деякі психологи схильються до думки, що адаптація, витривалість жінок почали формуватися, мабуть, ще тоді, коли вони жили в печерах і ходили полювати на мамонтів. Тоді, коли основним заняттям чоловіків бу-

ло якраз полювання, здобуття їжі для сім'ї, жінка мусила робити все інше: дивитися за дітьми, варити їсти, захищати печеру від інших звірів, значно небезпечніших, ніж мамонти, і саме через це її адаптація і витривалість розвинулися значно більше, ніж у чоловіків. Окрім того, це все вплинуло ще й на зір – у жінок значно краще розвинуті периферичний зір. Тобто якщо дівчина йде вулицею, то їй необов'язково оглядатися, аби побачити, скільки хлопців на нею подивилися. Мужчина ж незвольно розвернується, щоб щось побачити. Такий розвиток периферичного зору впливає і на інші сфери. Коли жінка заходить в якість приміщення чи дивиться на когось, вона поміняє дуже багато подробиць. Чоловіки сприймають тільки те, що потрапило в їхній "об'єктив".

КИЇВСЬКА СТАРА ГРОМАДА. В.Б. АНТОНОВИЧ

Перша київська гімназія на Бібківському бульварі (нині бульвар Шевченка), де викладав латинську професор В.Б. Антонович. Фото з архіву доц. О. Фролова

Хотілося, щоб всі студенти знали про предстваник українського культурного і наукового середовища XIX століття. В.Б. Антонович був дуже відомою людиною в нашому місті, закінчив Київський університет (медичний) і історико-філологічний факультет), викладав спочатку латинську мову в Першій київській гімназії та асемітано історію в Кадетському корпусі. Пізніше, у 80-ті роки, був деканом історико-філологічного факультету Київського університету. Володимир Боніфатійович Антонович – засновник так званої Київської школи в українській історіографії. Серед його уч-

Всім в нашому місті відома вулиця, названа на честь російського пролетарського письменника О.М.Горького. Існувала вона під цією назвою з 1936 року, названа так одразу після смерті письменника. Нещодавно міська комісія з найменувань затвердила пропозицію назвати цю вулицю ім'ям видатного українського історика, археолога, громадського діяча Володимира Боніфатійовича Антоновича (1834–1908), який на ній жив у будинку на розі Желянської та Кузнечної. Будинок був дерев'яний із мезонімом і здавався його хазяїну "кутком, найкращим у Києві".

нів і послідовників були такі видатні історики як М. Грушевський, Д.Багалій, А.Андриєвський, В. Щербина, М.

Довнар-Запольський і ін. Довгий час професор Антонович був ідейним лідером Київської Старої громади.

Хатка на розі вулиць Желянської та Кузнечної була дуже привабливою для жандармів, тому що саме у ній був корінь української філології й нгілізму. Київський генерал-губернатор Чертков в 1881 році зажавав, щоб зорганізація Київська Стара громада, яку очолював професор Антонович?

Для українців середини XIX століття Київ був чужим, майже закордонним містом, де жили незрозумілі йому люди. Дя-

Інтерв'ю

"ВІЙДУ НА ВУЛИЦЮ Й ГРАТИМУ З ВІТРОМ У СЛОВО..."

Редакція газети "Архітектура і Будівництво" запросила студентку І курсу МО Валерію Андрущенко, переможницю VII Міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яценка, відповісти на декілька питань, стосовно її участі в престижному мовному конкурсі.

- Валеріє, чи раніше ви брали участь в конкурсах або олімпіадах з української мови?
- Зрозуміло. Ще в загальноосвітній середній школі І-ІІІ ступеня, що в с.Великі Прирідки Кагарлицького району Київської області, починаючи з 8-го класу, я змагалася зі знання мови на цьому ж конкурсі імені Петра Яценка. Готувала мене на конкурс вчителька нашої школи С.І.Коробенко. Хоч зауважити, що в школі у нас є ще й літературна студія "Золоте слово", яку очолює Н.М.Вернигора. До речі, і Світлана Іванівна, Ніна Миколаївна є мешканками нашого села, які надзвичайно люблять рідну українську мову.
- Як вишло, що й в КНУБА ви також берете участь в цьому конкурсі?
- Наш викладач, доцент кафедри українознавства Марія Іванівна Сметанська, відбираючи майбутніх учасників конкурсу, звернула увагу на мене і я відчула себе дуже щасливою.
- Чи завдання, розроблені на конкурс, були важкими?
- Завдання, як би правильно висловитися, було фольклорно-поетично: необхідно було показати знання з фразології, розв'язати наголоси й обов'язково написати твір на різні теми (за вибором). Наприклад, на останньому конкурсі я написала твір на тему про українське слово, яке є основою мови.
- Важко було?
- Цікаво. Я написала твір у вигляді вірша.
- Чи можете його запропонувати нашим читачам?
- Можу. Ось він:

Я вийду на вулицю й гратиму з вітром у слово,
Я "мама" скажу і всміхнеться веселка з небес,
Я "радість" скажу і загасє ріка колюорова,
Затьохавє пташка, коли гукну "воскрєсє".

До моря я крикну: "озвись" і воно озоветься,
Розбурхані хвилі по каменях вдарять: "привіт".

Уроки психології

А МИ З ТОБОЮ РІЗНІ...

Студентський кореспондент "А+Б" Оля Комінецька – з сім'ї лікарів. Тому як і завжди їй вдалося побесідувати з психологом Центру планування сім'ї нашого міста Оленою Приходою, яка до того ж читає лекції в Київському медичному університеті. Сьогодні в газеті це одна "вічна" тема – про різницю між чоловіком і жінкою.

Також слід наголосити на такій відмінності, як емоційна сфера. Якщо порівняти сферу емоцій в жінки і чоловіка з циліндром, то діаметр "циліндра" в жінки більший, але висота менша, а в чоловіка діаметр менший, але висота більша. Це свідчить про те, що спектр почуттів у жінки більший, він має більше нюансів, він налітаний, жінка більше піддається почуттям – її можна легше розвеселити, легше образити. Але жінка й значно легше, ніж чоловік, виходить із цього стану. В чоловіків навпаки – усе значно кардинальніше, їх так легко образити, але якщо це вдається, то з цього стану вони виходять дуже довго. Це також впливає на адаптацію, за рахунок пристосованості емоційної сфери, жінки більш адаптовані до життєвих ситуацій.

Гукну: "любове!" й ненависть об неї спіткнеться. В обіймах щасливих мене заховає світ.

"Малюк" – і весною прокинеться квіткою перша.
"Вогонь" – і заграс у серці чимось кров,
Щоб вперше любити, добро щоб робити вперше,
А потім повторюватє знову, і знову, і знову.

"Весілля", – співаю – метелик розтріпує барви.
Завіється ніжність у серце й скажу я: "слово".
"Сім'я" – потягнуся до цього найбільшого скарбу,
Теплішою стане, ніжнішою стане гроза.

І дуб відгукнеться: "добридень!" та я не здивуюсь.
Покличе хмарина: агоні! – їй усмішку віддам.
"Я" "люблю" "весь""цей""світ", "ним""захоплююсь""і""милююсь".
Я вдячна за слово, яке подаруо Вам!

- Валеріє, чи були на мовному конкурсі завдання для технічних фахівців?
- Так. Для фахівців вищих технічних навчальних закладів необхідно було, наприклад, скласти словничок технічних термінів.
- І якими ж були терміни, що ти склала?
- Якщо не змінос мені пам'ять (адже конкурс був у грудні) то мої терміни були: менеджмент, маркетинг, інновації, експорт, импорт та ін.
- І насамкінець. Ти першокурсниця. У тебе перша сесія, лекції, лабораторії, практичні... Що тебе захоплює і цікавить?
- Нині подобається навчатися геодезії, математиці, хоч, правда, коли не дуже виходить, то й їй не дуже починає подобатися. Я схильна більше до мов. Але у технічному навчальному закладі, окрім лінгвістичних здібностей, розвивають свої фахові – будівельні.
- Не встигнеш опанувати, як, наче на грохоті, пролетять роки навчання. Та наразі тебе чекає нелегкий шлях до досягнення мети. Успіхів тобі!

І. Геращенко

товариств, конференцій та з'їздів. Сам В.Б.Антонович зовні мав "етнографічний тип українця", як тоді говорили. Його колоритний вигляд був: "непримітний, невисокий на зріст, з невеликими вусами, худорлявий, вбрання притерте на ногах. Завжди поморщені чоботи, на шії рябенький шарфчик, на голові крутленька низенька шапочка. Говорить тихо, усім поступається на пішоході. Одні вважали його за опрарника книжок, інші – за столера, а деяко – за кравця, але за професора не хотів визнавати ніхто, навіть київський мітрополіт. То і невідно, що життя професора Антоновича таке багате на всякі пригоди та непорозуміння" (М. Кононенко. Спогади. 1998).

Про це говорять і відвідний професор Анна Антоновича письменником В.К. Винниченком.

"Винниченко ще в 1908 чи 1909 році, будучи в Києві, хотів віддати проф. Антоновича, щоб дістати якісь матеріали з історії Українч. Він узяв у місті візника і приїхав на ріг Желянської й Кузнечної вулиць, де жили Антоновичі. У тому ж будинку мешкала й Малиш-Федорець і була в приятельських взаєминах з родиною Антоновичів. Винниченко зв'яз з собою чималеньку валізу. Побачивши, що за парканом якийсь старичок копає грядку, Винниченко запитав: – Слухайте, скажіть, будь ласка, чи дома професор Антонович?

На пагорбах київських...

Старичок відповів:
– Дома, дома, заходьте.
Винниченко тоді до старичка:
– Візьміть чоботан.

Старичок бере чоботан і несе до хати за Винниченком. Принісши, поставив. Потім Винниченко вийняв 20 копійок, сунах йому в руку. Старий подякував, сховав гроші до кишені. Тоді Винниченко просить покликати професора.

Професор перед вами, – почув у відповідь і трохи не провалявшись кризь землю від несподіванки, просячи вибачення. А. Антонович, усміхаючись, додав:

– Але грошей не віддам, бо праця мусить бути оплачена". (Чуб Дм. Із спогадів артистки М.Малиш-Федорець – 1979).

Кієв початку XX століття вже неможливо було представити без українських газет, театрів, виставок, шкєл, книжок, зйорган, гулянь й вечорів.

Кієв оновився й відкрився. Міська інтелігенція з гордістю дивилася як Київ зростає на їхні очах. У цьому є внесок професора В.Б. Антоновича з його Громадою.

К. Гречин,

(за матеріалами книги А. Макарова "Київська старина в лицах. XIX век")

Поздравление

ОТ МУЖЧИНЫ ИЗ США

Весточка получена при помощи Интернет

Как бы там не считали на Западе, что 8 Марта – не праздник, но для нас это все же прекрасный праздник весны. И наши мужчины помнят об этом. Помнят даже те, кто давно уехал из страны и живет теперь в Соединенных Штатах Америки. наших женщин, преподавателей и студенток, поздравляет своими стихами (правда, созданы они еще в 1978-1979 году, но, главное, что они есть и посвящены женщинам) бывший доцент кафедры основной и фундаментальной химии.

Дорогие наши девушки и дамы!
Мы вас любим, но сказать об этом прямо мы решаемся в году один лишь раз:
Что поделаешь – мы скромные у вас.

Студенток, что от нас невольно пострадали – То ли слишком часто на занятиях скукалы, То ли повторно курсовые выполняли, То ли зачет эн раз пересдавали, – Нижайше просим нас сегодня извинить.

Сегодня мы чистосердечно осознали, Что время только у них попусту отняли, Его истратить попросту не дали, Чем незаслуженно студенток наказали, – Сможут ли это всё они забыть?

Сотрудниц тоже, признаёмся, обижали: Трудиться ежедневно заставляли, По магазинам очень редко отпускали, Причёску новую порой не замечали – Позором надо нас за это заклеймить!

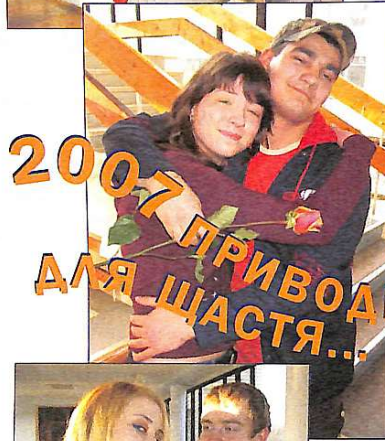
Ведь лишний раз могли б вы лиц не хмурить, Когда бы вместо вас мы взяли поддежку В дружине, в коридоре, у буфета Иль в общежитии с нуля и до рассвета, – Сумеете ли нынче нас простить?.

Заслуги женщин всем известны, Их знаем мы наперечёт:
Они умны, добры, прелестны, А исключения – не в счёт.

Они серьёзные, деловиты, Семьи надёжнейший оплот, Они верны нам, не забыты, А исключения – не в счёт.

Они – домашние касисоры, У них всегда полно забот; Нам всё прощают, не придиры, А исключения – не в счёт.

Ну как бы мы без женщин жили? Любовь им наша и почёт; Они свой праздник заслужили, А исключения – не в счёт.

Фотосесія Віталія Кукелка (ТВ-42), студдора газети

Nota bene!

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ ВЕСНА ДЛЯ ВАС?

Нещодавно прокинулася уранці й побачила, що ртутний стовпчик на термометрі поповз догори! Втілилася неймовірно, адже чекаю на весну ще десь від часу, коли були зимові свята в сніці. Весна для усіх починається по-різному. Для когось за календарем: 1 березня – перший день весни. Хтось чекає на весняну температуру. Ще для когось весна – легке вбрання замість шуб і шапок. Для інших – це вранішній промінчик сонця у вікно. Але найголовніше – це вічна весна в душі. Вона завжди асоціюється з молодістю і поезією. З весною усі!

Тетяна Любченко, студентка III курсу КНУБА: "Весна починається з кохання"

З кохання, це напевно! Все розцвітає, і весна теж. Для мене весна починається тоді, коли погода буде краща, коли перестане постійно капати з дахів. Але я думаю, що зараз зима ще не закінчилась. І буде ще і сніг, дощ. Добре, що хоч щось закінчилось!

Андрій Марченко, студент IV курсу: "Коли розтане весь сніг..."

Весна – це коли розтане весь сніг, потепліє, почне гріти сонечко. Гадаю, що цього року буде рання весна. І хоч іще можливе якое похолодання, усе-таки переважає тепло. Кохання я від весни не чекаю. Бо воно в мене вже є...

Максим Остапчук, студент IV курсу: "Весна – з 1 березня"

У мене весна починається першого березня. Календарна весна розпочалася – отже, все! А сніг, приморозки – це неважливо.

Ірина Палій та Ольга Грищенко, студентки II курсу: "Хочеться зняти теплий одяг"

Весна починається, коли приходить тепло, пташки співають, коли гарна погода. Поки що холодно, сніг часом падає. Але вже скоро буде досить тепло, щоб можна було трохи роздягнутися, зняти теплий одяг.

Олег Пончук, студент III курсу: "З тепла і перших поцілунків"

Весна насамперед починається з тепла. Ще – з перших поцілунків навесні. Здебільшого ці два явища взаємопов'язані. Цього року в мене весна ще не почалася і ще довго не почнеться: сніг лежить, холодно... Та й настрої якісь не весняний взагалі.

Опитувала й міркувала К. Гречин

Чоловіки про жінок:

ШЛЯХ ДО БЛАГОПОЛУЧЧЯ – КАР'ЄРА, А НЕ ВДАЛЕ ЗАМІЖЖЯ!

Років десять тому день 8 Березня був одним з найулюбленіших. Був він не просто міжнародним, а саме жіночим, що приємно різноманітніло життя. Потім нам пояснили, що ніякий він не міжнародний, оскільки ніхто в світі про нього нічого не знає. Але наші люди все одно вважають цей день святом для прекрасної половини людства.

До редакції А+Б несподівано завітав випускник КНУБА 1990 року Діма Войнович, який більше 10 років живе і працює в Німеччині. Ми вирішили поставити йому декілька питань.

– Що ти вкладаєш в поняття "прекрасна жінка"?

– Для мене прекрасна жінка – це красива жінка без комплексів, жінка, яка жіночна і ніжна, яка достатньою мірою розкута і не випробує комплексів по тому приводу, що вона жінка. Вона не думає, вище вона чоловіка або нижче, а просто відчуває себе єдиною у своєму роді.

– Ти багато років живеш в Німеччині. Чим, на твій погляд, наші жінки відрізняються від західних?

– Насамперед, набагато більшою залежністю від обставин і від чоловіків. І ця залежність пригнічує жінку. Західні жінки набагато розкутіші й відчувають себе більш незалежними. Там, наприклад, молоді дівчата не прагнуть при першій же нагоді вийти заміж, як у нас. Вони більше покладаються на себе, роблять кар'єру і від чоловіків не залежать. Із самого початку вони настроєні на те, що шлях до благополуччя – це особиста кар'єра, а не вдале заміжжя. І це відбивається на їх поведінці. А якщо жінка сама на себе не надіється, вона прагне скоріше заміж, понароджувати дітей, завести господарство, і тоді вона повністю залежить від чоловіка – він у неї і Бог, і господар, і володар.

– Значить основна відмінність – у фінансовій залежності від чоловіка?

– Це дуже важлива відмінність. Може, не єдина, але дуже важлива.

Матеріал підготовлений газетою

НАЙПОПУЛЯРНІШІ УКРАЇНСЬКІ ІМЕНА 2006 РОКУ

Продовж 2006 року в Україні були популярними близько 20 імен, повідомив міністр юстиції Олександр Лавринович із посиланням на дані органів реєстрації актів цивільного стану Міністерства юстиції України за минулий рік.

При реєстрації немовлят найпоширенішими жіночими іменами були:

Софія, Дарина, Дарія, Кристина, Ганна, Марія, Вікторія, Катерина, Анастасія, Єлизавета й Валерія.

Хлопчиків дуже часто називали: Владиславами, Романами, Глебами, Владиславами, Максимами, Данилами, Денисами й Андріями. Залежно від регіону, були поширені також імена Богдан, Назар, Арсен, Тарас.

Серед рідких імен найбільш уживаними в 2006 році були: Злата, Єсенія, Сабіна, Сабрина, Ніколь, Ліана, Лія, а також Герман, Ерік, Еміль, Руємі й Ренат. Вадим і Софія стали найпопулярнішими іменами.

На честь політиків, як затверджують працівники Рагсів, дітей торік, як

правило, не називали. Так, ім'я Віктор в даний час зустрічається дуже рідко. А ім'я Юлія однаково популярне вже багато років.

О. Лавринович також відзначив, що усе рідше українці дають дітям традиційні імена, такі як Галина, Ніна, Людмила, Лариса, Зінаїда, Валентина, Григорій, Леонід, Степан, Анатолій, Сергій і Петро. Здебільшого, так називають немовлят на честь когось з родичів. Практично зникли популярні в 80-х роках такі імена як Анжела і Жанна.

Разом з тим, у палітрі імен, якими українці називають дітей, щорічно з'являються все більше рідкісних і незвичайних. При цьому дівочі імена різноманітніші і сучасніші. Сильний вплив на це, за словами міністра, мають популярні кни-

ги і серіали. Достатньо багато також біблейських і історичних імен.

А найбільш незвичайними випадками реєстрації імен новонароджених в 2006 році були – Принцеза, Черешня, Цариця (у Закарпатській області), Принцеса (у Дніпропетровській області), Попелюшка (у Полтавській і Дніпропетровській областях), Атлантида (у Івано-Франківській області), Мадагаскар (у Запорізькій області), Таймер (у Луганській області), Сервер (у Запорізькій області), Космос (у Донецькій області) і Лимон (у Закарпатській області).

Підготував Т. Тарасюк, студент 1 курсу, студдор газети

ГУМОР ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ

"Найчитабельніший для студентів матеріал – гумор, – пише до А+Б її новий кореспондент Тарас Мельник, курсант КНАВС МВС України. Я розпочинаю співпрацю з вами саме з студентського анекдоту, дотепного й кумедного".

Професор у медичному університеті намагається розпочати лекцію, але студенти не звертають на нього ніякої уваги і продовжують галасувати. Тоді він сідає за стіл і каже сумним тихим голосом:

– Я закохався.

– Аудиторія замовкає. Професор продовжує:

– Так, я закохався у молоду дівчину.

Студенти здивовано перешіптуються, мовляв, ото дає професор! Той сумно каже:

– Але вона відкинула мої почуття і почала зустрічатися з молодим студентом.

Аудиторія гуде, схвалюючи дії дівчини, мовляв, так старому телпневі й треба.

А професор на фоні загальної уваги піднімається на кафедру й виголошує:

– Отже, я залишився з носом, але молодий студент – без. Запишіть тему лекції: "Сифіліс та його наслідки".

Т. Мельник

ЯК НЕ ЗЛЯКАТИ ДОЛЮ?

ПОРАДИ ЖІНКАМ

- не користуйтеся лаком для волосся, із-за нього волосся виглядає липким і неприємним на дотик;
- вигідніше бути не сексуальною, а таємничою;
- коштовностей – помірно, кілограм золота на шії відволікає увагу, та й важко;
- не надавайте тільки-но куплену річ, "обкачайте" її в спокійній обстановці, щоб виглядати природно;
- якщо від спиртного червонієте – робіть зеленувату основу для макіяжу;
- якщо збираєтеся спокусити чоловіка красою вашого тіла, виберіть для показу тільки один фрагмент.

ПОРАДИ ЧОЛОВІКАМ

- залиште футболки з написами і мультиплікаційними малюнками, кросовки з вогниками й іншу комедійну чепуху – це не розважає жінок;
- надавайте строгий костюм, тільки якщо не жарко і якщо ви звикли до нього.
- Погляд потіючої людини, що душитися краваткою, до флірту не розташовує;
- переконайтеся, що ваш дезодорант надійний. Фліртуючи, запаритесь обов'язково – не дай бог з'являться плями на сорочці, та ще із запахом;
- скандали годяться тільки босоніж і лише в тому випадку, якщо нігі пристойно виглядають;
- не виставляйте напоказ татуюрки і не хваліться кількістю жінок, яких вам вдалося зачарувати раніше;
- комплімент дівчині про її одяг – обов'язково, інакше вона образиться і не прийде на наступну зустріч.

Підборку підготувала Оля Костіна, студентка II курсу

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua (розділ новини), e-mail: knuba@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури "А+Б"
Свідцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Надруковано у ЗАТ "ВПІЛП", вул. Волинська, 60

Редактор Ірина Герасименко
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кимн. 601а, тел. 241-55-35